

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 15.12.2004
KOM(2004) 820 slutlig

MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN

Förenkling och förbättring av lagstiftningen om den gemensamma fiskeripolitiken

{SEK(2004) 1596}

1. INLEDNING

Att förbättra lagstiftningen inom EU är en av kommissionens viktigaste arbetsuppgifter och ett gemensamt ansvar för EU-institutionerna och medlemsstaterna. I juni 2002 antog kommissionen dokumentet ”Handlingsplan för en bättre och enklare lagstiftning”¹. Med det dokumentet som grund antogs ett interinstitutionellt avtal om bättre lagstiftning² i december 2003. Dessa initiativ utgör huvuddragen i en övergripande strategi för EU och skapar en institutionell ram för att nå fram till konkreta resultat som förenklar EU:s lagstiftning.

I det här sammanhanget föreslog kommissionen i februari 2003 en handlingsram ”för modernisering och förenkling av gemenskapens regelverk”³, som syftar till att ge EU en samlad sekundärlagstiftning som är tydlig, förståelig, aktuell och användarvänlig till nytta för medborgarna, de ekonomiska aktörerna och de offentliga förvaltningarna. I handlingsramen anges sex typer av åtgärder: förenkling, konsolidering, kodifiering, upphävande, förklaring att en lagtext är överflödigt samt förbättrad disposition och presentation av lagstiftning.

När det gäller den gemensamma fiskeripolitiken ingår förenklingen som en naturlig del i den reform som beslutades 2002⁴, och stora ansträngningar har redan gjorts och pågår i det här avseendet. Dessa ansträngningar har tagit formen av bidrag till genomförandet av den handlingsram som nämns ovan (upphävande, förklaring att rättsakter är överflödiga, systematisk genomgång, även kallad screening, och andra särskilda åtgärder). Förslaget till förordning om den nya Europeiska fiskerifonden⁵ är ett exempel på hur denna förenkling har genomförts. Under sista kvartalet 2003 gick arbetet in i en intensiv fas med talrika kontakter och debatter. Diskussionerna har ibland gått utanför den egentliga handlingsramen för förenkling⁶ för att täcka in andra åtgärder som skulle kunna komma till användning för att förbättra genomförandet av den gemensamma fiskeripolitiken. Det här meddelandet innehåller de slutsatser som har dragits med ledning av övervägandena inom kommissionen och av de ovan nämnda debatterna.

¹ KOM (2002) 278, 6.6.2002.

² Det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning undertecknades den 16 december 2003 av Europaparlamentet, rådet och kommissionen. Det främsta syftet med det avtalet är att åstadkomma bättre kvalitet på EU-lagstiftningen och de motsvarande nationella författningarna. I meddelandet ges exempel på bästa metoder och fastställs nya mål och åtaganden. Det viktigaste innehållet utgörs av en förbättring av öppenhet och samordning mellan institutionerna, utformning av en fast ram för alternativa former av reglering, utökad användning av konsekvensanalyser i EU:s beslutsförfaranden och slutligen en beredskap (vilja) att fastställa tidsfrister för införlivande av direktiv i nationell lagstiftning (se *Europeiska unionens officiella tidning C 231, den 31 december 2003 och rättslsen i EUT C 4, den 8 januari 2004*).

³ KOM(2003) 71 av den 11 februari 2003. Se också de två rapporterna om genomförandet av handlingsramen: KOM(2003) 623 och SEK (2003) 1085; KOM(2004) 432 och SEK (2004) 774.

⁴ (Rådets förordning nr 2371/2002)

⁵ KOM (2004) 497 slutlig.

⁶ I sin andra rapport över genomförandet av handlingsplanen i februari 2003 (jfr KOM (2004) 432) skiljer kommissionen mellan de tre följande typerna av åtgärder:

- förenkling (förenkling av innehållet i lagstiftningen till nytta för medborgarna, för de ekonomiska aktörerna och för de offentliga förvaltningarna),

- en minskning av texternas volym (konsolidering, kodifiering och eliminering av överflödigt lagstiftning genom upphävande eller genom att den förklaras överflödigt),

- organisation och presentation av lagstiftningen (en punkt som inbegriper alla aspekter som hör till presentation och tillgänglighet av de officiella referensdatabaserna CELEX och Eur-Lex).

2. BAKGRUND

Erfarenhet och samråd visar att en förbättring av regelverket för den gemensamma fiskeripolitiken kräver ansträngningar när det gäller regelverkets uppbyggnad men också av annat slag för att tre mål skall kunna uppnås:

- förbättring av klarheten i de befintliga texterna, förenkling av dessa och bättre tillgänglighet,
- en minskning av den administrativa belastningen och de administrativa kostnaderna för de offentliga förvaltningarna⁷,
- lättnader i fråga om administrativ belastning och skyldigheter för näringsutövarna.

Om dessa mål uppnås skulle det innebära en förenkling av den gemensamma fiskeripolitiken och en ökning av dess effektivitet.

Vissa frågor är dessutom särskilt viktiga. Det gäller först och främst läsbarheten och tillgängligheten i EU-texterna. Det är många som beklagar antalet förordningar, volymen på de befintliga förordningarna och uppdelningen av bestämmelserna på många olika texter. Det är svårt för en enskild aktör att själv ta reda på allt som gäller för honom eller henne. Skyldigheten att lämna information och data väcker också farhågor. De nationella förvaltningarna är bekymrade över rapporter som periodiskt skall lämnas till GD Fiske, t.ex. när det gäller antalet och detaljrikedomen i dem och när det gäller hur den lämnade informationen praktiskt används. För näringsens aktörer är den känsligaste punkten de uppgifter som skall överföras från i första hand fiskeloggboken men också från andra administrativa dokument.

Vissa delar av den gemensamma fiskeripolitiken förefaller vara särskilt besvärliga. Det gäller först och främst kontrollen, där farhågorna berör uppdelningen av bestämmelserna, vissa skillnader mellan medlemsstaterna i genomförandet av dessa bestämmelser och den belastning som överföringen av rapporterna och datauppgifterna för med sig. Ett annat område som ofta nämns är bevarandet av fiskeresurserna. De sammantagna effekterna av de olika förvaltningsåtgärderna, som berör begränsningar av produktionselementen (kapacitet och fiskeansträngning), fångstmängderna (TAC och kvoter) och fångsternas sammansättning (tekniska åtgärder), medför svårigheter som kan bli extra komplicerade på grund av en överlagring av åtgärder, där bestämmelser med anledning av de årliga förordningarna om fångstmängder (TAC) och kvoter fogas till vanliga tekniska åtgärder.

Det är viktigt att göra en bedömning av orsakerna till de gällande bestämmelsernas komplexitet för att kunna avgränsa det som kan förbättras.

Vissa av de komplicerande faktorerna är oundvikliga:

- Det är svårt att förena kravet på läsbarhet för den vanlige medborgaren med experternas önskemål.

⁷ De särskilda förhållandena inom fiskerisektorn medför t.ex. att en åtskillnad görs mellan den administrativa börda som de offentliga förvaltningarna får bära och den belastning som näringsutövarna utsätts för. Oavsett om den ena eller den andra benämningen används är det fråga om en administrativa belastning (administrative burden) i den betydelse som kommissionen vanligen lägger in i begreppet.

- Den gemensamma fiskeripolitiken omfattar å ena sidan ett antal heterogena fisken och å den andra ett antal olika regleringsområden: struktur, bevarande och miljö, externa resurser, marknader och kontroll.
- När det föreligger överkapacitet och överutnyttjande av större delen av fiskeresurserna eller när hela bestånd av viktiga arter är i farozonen måste man se till att de olika typerna av skyddsåtgärder kompletterar varandra.
- Förhållandena ändras snabbt, särskilt de biologiska förhållandena, och texterna bör anpassas efter detta.
- När det gäller externa resurser har de olika parterna i förhandlingarna sina egna mål som dessutom kan variera dem emellan.
- Regelverket för förvaltningen av fiskeresurserna utgör en överföring av de vetenskapliga slutsatserna till bestämmelser i lagstiftningen, vilket alltid är svårt och blir än svårare när slutsatserna mycket snabbt ifrågasätts eller ändras.

Den gemensamma fiskeripolitikens historia har också bidragit till den nuvarande komplexiteten. De bestämmelser som infördes 1983 och ändrades 1992 var överlag otillräckliga, vilket har framgått av den debatt som ledde fram till reformbeslutet 2002. Vi måste nu ta konsekvenserna av de bestämmelser som har lett fram till den aktuella situationen med överkapacitet och överutnyttjande. Utöver det här avgörande problemet har beslutsförfarandena också bidragit till de nuvarande bestämmelsernas komplexitet.

- Förhandlingarna i rådet och parlamentet har ofta lett fram till sluttexter som är krångligare än de ursprungliga förslagen.
- Det har varit nödvändigt att börja om i ett antal viktiga ärenden, därför att de åtgärder som har vidtagits har visat sig vara otillräckliga.
- Diskussionerna inom de olika regleringsområdena har ofta fått föras utan någon samordning.
- Beslutsförfarandet vid rådets möten inför årsskiftena har, tillsammans med det årliga fastställandet av TAC och kvoter, gjort att det har varit svårt att genomföra samråd i tillräcklig omfattning och samtidigt iaktta de tidsfrister som är önskvärda mellan beslut och datum för tillämpning.
- Bestämmelserna har förts in i förordningar på onödigt hög politisk och juridisk nivå, vilket gör det svårt att ändra och förenkla dem.

Debatten om fisket hör hemma i den allmänna diskussionen om förenkling. Många inslag i det här meddelandet utgör en tillämpning på fisket av den strategi som kommissionen utarbetade i februari 2003, och den gemensamma fiskeripolitiken kan dra nytta av de ansträngningar som har gjorts på ett övergripande plan för att förenkla regelverket inom EU. Vissa inslag som ofta nämns från andra områden kan emellertid inte tillämpas inom fiskerisektorn. Den framtida konkurrenskraften hos EU:s fiskefartyg är mera beroende av att bestånden återhämtar sig, och följaktligen av förvaltningsåtgärdernas effektivitet, än av lättnader i den administrativa belastningen och regelverket. Att, när det gäller fisket, använda sig mindre av lagstiftning och annan reglering och i stället lita till andra medel, t.ex. att fastställa skyldigheter i fråga om

resultat utan att ange skyldigheter i fråga om medel, möter omedelbart svårigheter i fråga om kontrollen. Näringsutövarna är mycket angelägna om att konkurrensen sker på lika villkor från en medlemsstat till en annan, och den här punkten hör direkt ihop med rättvisa och likvärdiga kontroller, som bara kan säkerställas med hjälp av förordningar.

Utan att förringa behovet av detaljerade regler i EU:s förvaltning av fiskeresurserna visar den här analysen avslutningsvis, att det regelverk som nu gäller i det stora hela har blivit alltför komplext. Dessutom är det nog så att, utöver inslag i den gemensamma fiskeripolitiken som funktionsmässigt skulle kunna förenklas, så upplever många näringsutövare en krånglighet som är föranledd av andra, troligen nödvändiga, bestämmelser. Denna upplevelse är också en viktig faktor.

3. VÄGAR FRAMÅT

Framsteg inom ett antal områden skulle kunna bidra till att de tre ovan nämnda målen nås (bättre texter och bättre tillgänglighet, lättnader i fråga om administrativ belastning och skyldigheter för den offentliga förvaltningen å ena sidan och för näringsutövarna å den andra).

- Den viktigaste faktorn i det här sammanhanget är **samråd innan beslut fattas** och andra faktorer som hör ihop med sådant samråd, t.ex. en förlängning av tidsfristen från det att ett beslut fattas till dess att det börjar tillämpas. Dessa samråd före beslut bör genomföras enligt miniminormer⁸ (tillräcklig varaktighet, skyldighet att offentliggöra resultaten, skyldighet att lämna bekräftelse och feedback på mottagna synpunkter och en särskild portal för samråden). Detta skulle göra det möjligt att förbättra texternas kvalitet, att lättare kunna säkerställa medverkan från näringsutövarna, att förse dem med information och att underlätta arbetet för de nationella myndigheterna.
- Förekomsten av samråd före beslut hör nära samman med införandet av **fleråriga förvaltningsplaner** som utöver fördelarna i sig med ett sådant system skulle göra det möjligt att som en följd av längre tidsfrister bättre organisera och överarbeta texterna. En minskning av återkommande lagstiftning om TAC och årskvoter skulle också göra det möjligt att minska antalet överläggningar med vetenskapliga instanser och minska den motsvarande administrativa belastningen.
- Det skulle dessutom vara bra att i **integrerade förvaltningsplaner** föra samman regler från olika regleringsområden inom den gemensamma fiskeripolitiken och på så sätt undvika att förvaltningen uppfattas som en uppsättning parallella åtgärder.
- Inrättandet av effektivt fungerande **regionala rådgivande nämnder** inom ramen för den reformerade gemensamma fiskeripolitiken⁹ utgör en förutsättning för bättre samråd före beslut vid utarbetandet av de fleråriga integrerade förvaltningsplanerna.
- En **utökad användning av IT** skulle vidare underlätta elektronisk tillgång till EU-texter. Publikationsbyrån (OPOCE) håller EU:s hela lagstiftning tillgänglig i

⁸ Meddelande från kommissionen - Mot en bättre struktur för samråd och dialog. Allmänna principer och miniminormer för kommissionens samråd med berörda parter KOM (2002) 704.

⁹ Rådets beslut 2004/585/EG om inrättande av regionala rådgivande nämnder inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken. *Europeiska unionens officiella tidning* L 256, 3.8.2004, s. 17–22.

konsoliderad form på EUR-Lex¹⁰. Förbättrad tillgång till och presentation av den lagstiftning som gäller för fiskerisktorn kan förverkligas genom redan tagna initiativ att förbättra EUR-Lexbasen i samarbete med publikationsbyrån. En mera systematisk användning av IT skulle också i stor utsträckning förenkla mottagande och överföring av uppgifter både för de nationella förvaltningarna och för näringsutövarna.

Andra särskilda åtgärder kommer också att behövas för att förbättra regelverket.

- **Förfarandet för att utarbeta texter bör förbättras.** Behovet av bättre samråd före beslut och kopplingen till regionala rådgivande nämnder har redan betonats, men andra typer av förbättring är också möjliga:
- Antalet olika nivåer i lagstiftningen bör minskas.
- Vissa bestämmelser bör kunna överföras till texter på lägre nivå än nu eller i större utsträckning överlåtas till medlemsstaterna att lagstifta om.
- Den roll som nationella beslut spelar som tilläggsbestämmelser till EU-reglerna bör klargöras.
- Även om den gemensamma fiskeripolitiken med nödvändighet måste vara grundad på förordningar bör det klargöras när en förordning verkligen är nödvändig.
- Så långt det någonsin går bör antalet syntetiska texter minskas. Det skulle göra det lättare att vidmakthålla sammanhang och läsbarhet i texterna.

Den **praktiska tillgängligheten** till texter som är tillämpliga på den gemensamma fiskeripolitiken bör också förbättras. Förutom de rena IT-aspekterna som nämnts ovan, kan det vara svårt att få en uppfattning om textmassans struktur och texternas sammanhang och disposition. Dessa aspekter bör preciseras i en sammanfattande presentation av texten. Det förblir en omöjlighet att referenstexterna skall kunna vara direkt användbara för alla intressenter, eftersom de till struktur och skrivsätt, oavsett stadium i lagstiftningsprocessen, inte är avsedda att kunna användas dagligen av en enskild fiskare. Det är alltså nödvändigt att använda den beprövade metoden att framställa pedagogiska trycksaker riktade till avgränsade grupper av näringsutövarer, t.ex. sådana som fiskar i ett tydligt avgränsat område, och därvid nogsamt undvika att förväxling sker mellan trycksakens förklaringar och texter med laga kraft. En näringsutövarer skulle på det sättet kunna finna det viktigaste i de regler som berör honom eller henne, utformade på ett målgruppsanpassat språk i trycksaker av begränsat omfång, kompletterade med hänvisningar till de officiella texterna i den utsträckning som behövs. De regionala rådgivande nämnderna skulle också kunna spela en viktig roll i den här frågan, som beställare av trycksaker, genom att ange mål och innehåll i dessa.

En **minskning av belastningen på de offentliga förvaltningarna** kräver också särskilda åtgärder¹¹. Rapportskyldigheten bör få särskild uppmärksamhet. För att förvaltningen av

¹⁰ <http://europa.eu.int/eur-lex/en/index.html>

¹¹ Kommissionen har för avsikt att i början av 2005 lägga fram ett meddelande om metoderna att mäta de administrativa kostnaderna och starta ett pilotprojekt för att avgöra om åtgärder på EU-nivå kan bli aktuella. Om en gemensam metod att mäta de administrativa kostnaderna godkänns, som kan användas i lagstiftning, kommer kommissionen att använda denna metod vid konsekvensanalyser av nuvarande och kommande lagstiftning.

fiskeresurserna skall fungera bra krävs det ett informationsflöde från de nationella förvaltningarna till GD Fiske. Det är emellertid möjligt att förenkla de nuvarande reglerna och förfarandena så att antalet rapporter minskar och omfördelas, så att innehållet anpassa till det som är nödvändigt och användbart och så att rapporteringsfrekvensen nedbringas till att motsvara det egentliga behovet. Systematisk återföring (feedback) bör ombesörjas till de nationella förvaltningarna. Inspektioner och kontroller utgör uppgifter som belastar de nationella förvaltningarna som har begränsade resurser. Det är alltså viktigt att öka kostnadseffektiviteten i den gemensamma fiskeripolitiken genom att vidta bevarandeåtgärder, som i största möjliga utsträckning ger samma effekt till lägre kostnad i fråga om genomförande och kontroll och som uppfyller proportionalitetsprincipen. Upphandling och fördelning av kontrollresurser bör analyseras noggrant så att optimala lösningar kommer till stånd.

När det gäller **lättnader i administrativ belastning och skyldigheter för näringsutövarna** har redan ett antal åtgärder nämnts. Andra företeelser kräver dock en kompletterande analys. Näringsutövarna betonar kraftigt de kostnader som uppstår genom insamling av uppgifter, som till att börja med görs via loggböckerna, och de hyser uppfattningen att dessa uppgifter ofta är dåligt anpassade till vissa sorters fiske. De ondgör sig särskilt över att via olika insamlingskanaler behöva lämna uppgifter som de uppfattar som överflödiga eller repetitiva och som enligt deras mening inte används fullt ut. En ökad användning av IT har redan nämnts som ett medel att komma till rätta med dessa missnöjesorsaker. En sådan utveckling på medellång sikt utesluter inte att loggböckerna och andra dokument anpassas till de egentliga behoven när det gäller förvaltningen av fiskeresurserna, inbegripet kontroller. Återföringen av information till näringsutövarna bör förbättras, inbegripet genom att den vetenskapliga användningen av uppgifterna främjas. Fiskarna har också önskat att de kontrollmetoder som medlemsstaterna använder skall harmoniseras. I grundförordningen anges i det här avseendet möjligheten att i en rättsakt ge föreskrifter om metoder och nivåer att använda vid jämförelser mellan verksamheter (benchmarking). Detta skulle underlätta arbetet för EU:s kontrollorgan för fiske, men det utesluter inte att det behövs överväganden om vilken detaljeringsgrad som skall användas i denna typ av lagstiftning och normering och inte heller att andra tillvägagångssätt utarbetas som bygger på rekommendationer, samarbete och utbyte av goda metoder.

En särskild problematik hänger samman med **de externa fiskeresurserna**.

- Eftersom varje part som deltar i bilaterala (mellan EU och ett tredjeland eller en grupp av tredjeländer) eller multilaterala fiskeförhandlingar (FN-organ och regionala fiskeriorganisationer) kan ha synpunkter som EU inte kan standardisera, föreslås det att EU för varje typ av avtal, för varje region och för varje typ av fiske skall ha en strategi på medellång sikt som garanterar enhetlighet och konsekvens i EU:s åtgärder, med syftet att lägga grunden för ett hållbart fiske och samtidigt försvara gemenskapens intressen.
- Inom ramen för regionala fiskeriorganisationer kommer hävdandet av enhetliga principer utformade av EU att konsolidera EU:s ståndpunkt och underlätta att de uppsatta målen uppnås. Fastän EU:s skyldigheter som avtalsslutande part eller samarbetspartner är klart definierade, ger införlivandet av dessa skyldigheter i EU-lagstiftningen upphov till långvariga och mödosamma förfaranden. Möjligheten att införa förenklade förfaranden bör därför övervägas.

- När det gäller bilaterala relationer (partnerskapsavtal), kommer det successiva införandet av normer samt förbättringar av förhandlings- och övervakningsförfarandena att underlätta EU:s, de berörda näringsutövarnas och medlemsstaternas verksamhet, inbegripet verksamhet inom andra av EU:s politikområden. Denna normativa ram utesluter inte att hänsyn kommer att kunna tas till särarten hos det berörda fisket.

4. RISKER OCH SVÅRIGHETER

Den första risken hänger samman med orealistiska föreställningar om hur långt förenklingen kan tänkas gå och med underskattningar av de medel och ansträngningar som kommer att behövas. Den nuvarande gemensamma fiskeripolitiken kan inte på kort sikt ersättas med ett radikalt förenklat regelverk. Många av orsakerna till komplexiteten är strukturella. Den nuvarande situationen med överkapacitet och överutnyttjande av resurserna är en komplexitetsfaktor som kommer att fortsätta att väga tungt de kommande åren. Det måste också undvikas att förenklingen mynnar ut i en försvagning av den förvaltning som pågår eller ger en förevändning för att vägra att vidta nya åtgärder som sakernas tillstånd och utvecklingen har gjort nödvändiga. Det finns också en risk att förenklingen, efter att ha gett upphov till stora ansträngningar och mycket uppmärksamhet, snabbt förlorar i prioritet och att de orsaker som har lett till de nuvarande överdrifterna i komplexitet på nytt får övertaget. Man måste alltså från lagstiftarens sida slå vakt om och prioritera förenklingen och nödvändigheten att genomföra det interinstitutionella avtalet om att lagstifta bättre (särskilt en förbättring av rådets och Europaparlamentets arbetsmetoder vid beredning av förslag om förenkling) och hävda att det interinstitutionella avtalet utgör en solid grund som skall tillämpas även på lagstiftningens redaktionella kvalitet¹².

Utöver de generella risker som just har nämnts måste man också beakta de särskilda begränsningar som vissa av de förenklingsverktyg är behäftade med som föreslagits ovan. Den ökade användningen av IT kan till exempel öka svårigheterna för dem som inte behärskar den typen av teknik, och vissa åtkomstmetoder kan visa sig vara för avancerade för små fartyg. Omöjligheten att göra vinster över hela registret tvingar dessutom till val och kompromisser. Förenklingen kräver en mobilisering i de berörda delarna av kommissionen, som bör tjäna som ett föredöme, och detta måste börja i GD Fiske. Dessa förvaltningsåtgärder kan inte åstadkomma samtidig, omedelbar och genomgripande förbättring, utan detta måste ske gradvis genom en brett upplagd omarbetning, som bara på sikt kommer att kunna bära frukt.

5. NÄRMAST FÖRESTÅENDE: EN HANDLINGSPLAN

Förenklingen av den gemensamma fiskeripolitiken och förbättring av genomförandet kräver en övergripande strategi. Vissa åtgärder skulle kunna, och kommer att, snabbt ge resultat. Andra kommer att ge resultat först efter hand. Vissa åtgärder kräver en experimentfas och andra förutsätter noggranna överväganden. Under dessa förhållanden förefaller en flerårsplan oundviklig. Innehållet i en sådan plan kan inte fastställas genast utan kräver överväganden

¹² Utkast till interinstitutionellt avtal - "Bättre lagstiftning", *Europeiska unionens officiella tidning* C 321, 31.12.2003, och *rättelsen i EUT C 4*, 8.1.2004), Interinstitutionellt avtal av den 22 december 1998 om gemensamma riktlinjer för gemenskapslagstiftningens redaktionella kvalitet (*EGT C 73*, 17.3.1999, s.1), se också Guide pratique commun du Parlement européen du Conseil et de la Commission, Office des Publications, 2003.

och omfattande diskussioner. Redan nu kan man emellertid urskilja principer som bör vara vägledande när denna plan utarbetas.

Det som skall utvecklas i anslutning till den gemensamma fiskeripolitiken skall först och främst passa in i det förenklingsarbete som pågår när det gäller EU-rätten och skall grundas på det interinstitutionella avtalet från december 2003.

Planens varaktighet torde bli i storleksordningen fem år med en utvärdering efter halva tiden. Planen bör innehålla åtgärder som skall vidtas omedelbart och ge konkreta resultat, vilket skapar en positiv dynamik. Den bör också omfatta åtgärder på medellång sikt och på lång sikt för att säkerställa att förenkling förblir ett ständigt närvarande begrepp.

Planen kommer att kräva ett brett samråd med medlemsstaterna, näringsutövarna och andra intressenter för att välja ut vilka rättsakter och artiklar som skall förenklas, hur man skall gå till väga i förenklingsarbetet och vilka lösningar utöver det nuvarande regelverket som är möjliga. För att underlätta det arbetet har tjänstemän vid kommissionen utarbetat ett arbetsdokument med en första uppsättning tänkbara åtgärder för att ge vägledning i debatten och få till stånd konkreta projekt kring dessa åtgärder.

Planen bör anpassas till de tillgängliga medlen och till en arbetstakt som är realistisk. Den kommer inte att kunna innehålla absolut alla önskvärda åtgärder, inte ens alla de åtgärder som nämnts ovan. Var och av de tänkbara åtgärderna bör analyseras med syftet att avgränsa medelsbehovet och för att bedöma personalbehovet, tänkbara svårigheter och risken för misslyckande. Alla tidsfrister och alla aktörers roller bör preciseras för de utvalda åtgärderna.

Medlemsstaternas medverkan är nödvändig vid utarbetandet för att det skall bli en realistisk och effektiv handlingsplan. Det gäller också de övriga aktörerna. Näringsutövarnas uppfattning är av avgörande betydelse när prioriteringarna skall fastställas. De samrådsorgan som finns, särskilt de regionala rådgivande nämnderna och Rådgivande kommittén för fiske och vattenbruk, bör fås att medverka aktivt.

De samråd som krävs för att utarbeta handlingsplanen bör koncentreras till början av 2005 för att göra det möjligt att lägga fram planen så tidigt som möjligt samma år.

6. SLUTSATSER

De inledande diskussionerna om möjligheterna att förenkla den gemensamma fiskeripolitiken har visat att detta arbete är relevant och att det är viktigt att komma i gång. De olika aktörernas förväntningar har lyfts fram i debatten tillsammans med de svårigheter som måste övervinnas. Det står klart att det går att göra stora förbättringar men att det i så fall krävs god vilja och uthålliga ansträngningar under medverkan från alla aktörer. Från och med nu bör vi alltså uppmuntra denna goda vilja och ta initiativ som snabbt mynnar ut i konkreta projekt och samtidigt skapar gynnsamma villkor för en utveckling mot förenkling och förbättring av den gemensamma fiskeripolitikens regelverk.